

ÍGY KÉSZÜLT

Várfal a virágos kertben
Ágytakaró 198 x 198 cm

Varrtam a 2015-ös országos kiállítás pályázatára
2015 márciusától július közepéig kisebb megszakításokkal.

1970 óta kisebb-nagyobb megszakításokkal vágytam egy különleges ágytakaróra. Először vettünk 3 db bolyhos fehér műszálas takarót, és ez sok évig szolgált. Később elképzeltem különféle bútorszöveteket, saját magam horgolt takarókat. 1997 fordulópont volt, akkor már csak pecsvörkben gondolkodtam. Hogy nem vettünk szép takarót, hogy nem horgoltam, és nem is varrtam, annak úgy 15 évig Afi kutyánk volt az oka. Mint afféle rendes eb, szeretett „magas ponton” ülni, és a felhalmozott és letakart ágynemű kedvenc helye volt, ha a hálószobában, vagy a vele egybenyitott nappaliban tartózkodtunk. Szövet, textil, pecsvörk nem való kutyaköröm alá. Így amikor a régebbi takaró tönkrement, vettem egy egészen sima és világos kínai ágyszerítőt. Egy darabból volt, de 3 rétegű és alig láthatóan tűzött. Meglepően tartós, hosszú életű volt. Közben Afi kutya eltávozott az

Ő Afi, fent az ágyon.

Ő pedig Poppy, kedves férjem ölében.

örök vadászmezőkre, és pár hónappal később családunk tagja lett Poppy kutyus. Hamarosan kiderült, hogy ő jobban hajaz egy plüsskutyára, mint egy igazira. Ő lehetőleg az ülünkben ül, vagy legalább mellénk a fotelba, az ágyra csak akkor akart felmenni, ha lefeküdtünk. Bár ő is törpe snaci, mint Afi volt, egyáltalán nem tud ugrani, és a mi ágyunk extra magas. Ennek ellenére nem varrtam francia ágytakarót. Őszintén bevallom, fikarcnyi kedvem sem volt egy ekkora darab varrásához.

2012 őszén felfeslett az ágytakaró, és tán egy héttel később kaptam egy ausztrálai rokonomtól néhány nagyobb anyagot. Égi jeladás! Itt az ideje, hogy ágytakarót varrjak. Ahogy az anyagokat nézegetve elkezdtem komolyabban gondolkodni, azonnal éreztem, hogy ebből a 6 anyagból én nem tudok jó pecsvörköt kreálni, kell még anyagot venni, kontraszt kedvéért sötétbarnát és valami világos, majdnem fehérét. Ez nem volt gond, vettem ilyen is, meg olyan is, de a kedvem úgy isten igazából nem jött meg.

2013-ban unokám született, természetesen nálunk az ágyon teszik tisztába. No, majd varrok egyszer valamikor, gondoltam én.

Azután hamarosan megkaptam a 2015-ös pécsi országos kiállítás pályázati kiírását, az egyik kategória: bármilyen felnőtt takaró. Ez nagy lökést adott, de szürke hályogom miatt nagyon szintévesztő lettem. Hogy a fekete és kék megkülönböztethetlenné vált a számomra az egy dolog, mert egyik szín sem szerepelt a terveimben. De a barna és bordó felcserélése már komoly akadálnak látszott, meg úgy általában a színek világának tompulása is.

Februárra lett kitűzve az első műtetem, és én már januárban kipakoltam a munkaasztalomra szinte minden számításba vehető anyagot.

Az ausztrál anyagok

Itt egész jól látszanak a barnának vélt bordók és lilák

A műtét után ezek közül kiszelektáltam 2 bordó, egy lilás és néhány fakó anyagot. Majd különösebb tervezés nélkül elkezdtem varrni. Azt tudtam, hogy a közepe egy extra tollas csillag lesz, amit kézzel, sablontechnikával fogok megvarrni a sok y varrás miatt.

Első lépésben a csillag nyolc tolla készült el, de a nagy hatszög üresen maradt. A középrészt ezután következett. Nem kellett sokat gondolkodni. Kezembe vettem Jinny Beyer blokkos könyvét, hogy majd abban kersek megfelelő hatszög alakú blokkot. De a könyvbe még bele sem lapoztam, mert a hátlapon ott díszelgett egy éppen megfelelő blokk. Megláttam, megszerettem, és a könyvben csak azért kerestem meg, hogy tudjam a nevét. Ő a „wall of castle”, azaz a várfal, amit szintén angol sablontechnikával varrtam meg.

A tollakra rátettem a flizt, és saját festésű anyagokból varrt tollas szabását követő hátlapot, és a várfalra úgyszintén. Géppel hullámöltéssel letűztem a 9 darabot, majd összevarrtam őket és az illesztéseket is végig varrtam hullámöltéssel

A nyolc toll, és közepen még darabokban a várfal

A várfa hátlapozva és tűzve

Következő lépés a 8 négyzet alakú blokk kitalálása volt. Volt elképzelésem arról, hogy oda mit teszek: 3 virágot, applikált szárrakkal és levelekkel, de végül 4 virágos blokk mellett döntöttem. Varrástechnika itt a papír mellett varrás volt, de nem géppel, hanem kézzel.

Ezeket a blokkokat is hátlapoztam, tűztem, de a beillesztéssel már megkínlódtam. Már a tollaknál is volt némi gubanc, sablon alapján pontosan kivágott flizek nem értek össze. De amikor a virágos blokkok bevarrásán gondolkodtam, akkor derült ki, hogy a csúcsoknál levő flizt, és a toldáshoz ráhagyott anyagot nem lesz egyszerű elrejteni. Úgy a virágos blokkokon, mint a csillagon piros fércvonalakkal jelöltem az illesztő vonalakat.

Ennek ellenére a blokkok pontos bevarrása nehezebb volt, mint gondoltam.

Ezután nagy szünet következett.

Tudtam, hogy mivel és hogyan szerettem volna folytatni a munkát, de 3 barátnőm is szörnyülködött a színezett tervet látván, és a lányom azt tanácsolta „eddig és ne tovább, a többi maradjon a majdnem fehér, szép tűzéssel”.

No ez az, én és a szép tűzés? Ilyen nem létezik!

Aztán itt volt más ügyben egy kedves foltos társam, látván a készülő munkát, folytatásnak pont azt javasolta, amit én elképzeltem korábban. Uccu neki.

Összetekertem az anyagokat és nézegettem, vaj milyen lesz, ha 3 csíkból varrt rombuszsal egészítem ki a munkát. Ígéretesnek látszott. Kiszabtam a csíkokat, ezeket géppel varrtam össze. Amikor a rombuszokat akartam hátlapozni, kiderült, hogy a festett anyagaimból ekkora darabok alig vannak, és toldani nem akartam

Sebaj, festékem rengeteg, selyem molinóm is van elég, és előkészültem a festéshez.

Ekkor derült ki, hogy textil festékem valóban van sok, de barna az nincs. Így kénytelen voltam új színeket vinni a hátlapba. De végül a hátlap olyan jó lett, hogy önmagában is remek lett. Kár, hogy legszebb hátlap kategória nem volt a pályázaton.

(Mellesleg megjegyzem, hogy pár héttel később, találtam barna festéket)

A festés után hátlapoztam és tűztem a rombuszokat, majd méretre vágtam, és amikor az elsőt a helyére akartam illeszteni, kiderült, hogy valamit elszámoltam, és csak 3-4 mm varrásráhagyás maradt. Új rombuszokhoz már nem volt elég anyagom.

A virágos blokkok beillesztése ezekhez képest gyalog galopp volt. A legszívesebben dobtam volna az egészet a kukába, de ha én egyszer belekezek valamibe, azt én nem adom fel, amíg van valami remény a befejezésre.

Szóval kínkeservesen beféreltem a rombuszokat a helyére, majd ahogy eddig, az illesztő vonalakat hullámöltéssel kezdtem letűzni. De a munka már meglehetősen nehéz volt, a felső anyagtovábbító a sok réteg felett nem dolgozott rendesen, és a hullámok hol elnyúltak, hol torlódtak, nagyon sokszor vissza kellett fejteti a tűzést.

Ezen fázis után egy nagy nyolcszögem volt, amit ki kellett egészíteni négyzettel. Ez nem fából vaskarika, maga a munka nem is volt nehéz, de elfogyott két mintás anyagom, és a majdnem fehér is kevésnek bizonyult.

Így a nyolcszög 2 oldalához tervezett virágsorból csak virág pár lett, és a szélén körben a 19 cm széles világos csík nem az eddig használt anyagból készült. Végül is nem lett zavaró. Csak az, hogy kellett volna még 19 cm körbe, és akkor a nagy 4 csíkból álló négyzetnek is tudtam volna sarkot varrni.

A sarkokat 6x6 cm négyzet hálóban tűztem le, itt is a hullámöltést alkalmazva.

Otthon a fotelre terítve nagyon szépnek nézett ki a munka. Az ágyra kiterítve már sejtette a hiányosságait, amik a kiállításon már feltűnőek voltak.

Szóval, ha a 4 csíkból készült csúcsán álló négyzet sarkai meglennének, és 2 virág helyett a négyzet mellett virágsor díszelgne, akkor maga lenne a tökély. Vagy el lehetett volna hagyni a 2-2 virágot és mívesen letűzni a világos részt. De a kiegészítéshez már nem volt anyagom, időm és türelmem.

A konklúzió: pályázathoz kevés, ágyunkra takarónak túl szép, és túl sok munka van benne.

Gelencsérné Lazarovits Klára
2015.november